

bam
bú

DAVID ALMOND

EL

NOI

que

NEDAVA AMB LES

PIRANYES

Il·lustracions

OLIVER

JEFFERS

Per a Hella

EL

NOI

que

NEDAVA AMB LES

PIRANYES

DAVID ALMOND

il·lustracions

d' OLIVER JEFFERS

Traducció de BEL OLID

**bam
bú**
EDITORIAL

1.

LA FÀBRICA

13

2.

LA FIRA

71

3.

EL TANC
DE LES PIRANYES

137

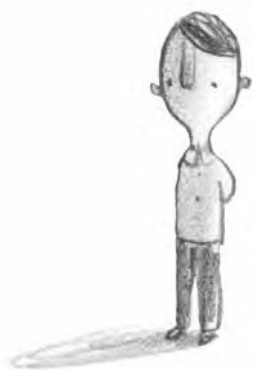
Una pregunta. Què et semblaria si algú (el tiet Ernie, per exemple) decidís convertir casa teva en una enllaunadora de peixos? Què et semblaria que hi hagués galledes de sardines i bidons de verat pertot arreu? I si tinguessis un banc de seitons nedant a la banyera? I si el tiet Ernie anés fent màquines i més màquines, màquines per tallar-los el cap, per tallar-los la cua, per esventrar-los; màquines per bullir-los i enllaunar-los? T'imagines quin sarau? T'imagines quin desori? Per no parlar de la pudor!

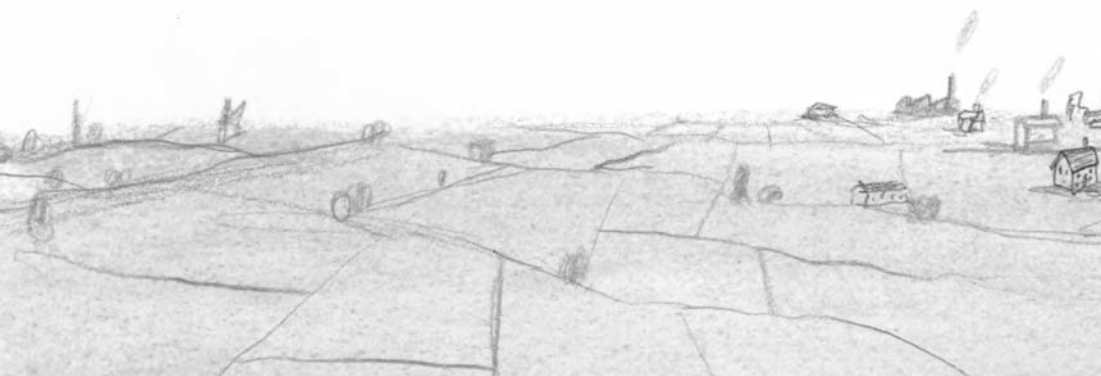
I si les màquines del tiet Ernie s'anessin fent tan grosses que ocupessin totes les habitacions? La teva, per exemple, i haguessis de dormir a l'armari. I si el tiet Ernie et digués que ja no pots anar a l'escola, perquè t'has de quedar a casa i donar-li un cop de mà enllau-

nant peix? T'estaria bé? Ja, però i si en comptes d'anar a l'escola haguessis de posar-te a treballar cada matí a les sis en punt? I no tinguessis vacances? I no veiessis mai els amics de sempre? T'agradaria? Oi que no? Doncs a l'Stanley Potts tampoc.

L'Stanley Potts era un nen normal que feia una vida normal en una casa normal d'un carrer normal i de sobte, pum! La vida se li va descontrolar. D'un dia per l'altre. Estaven tan tranquils (l'Stan, el tiet Ernie i la tieta Annie) vivint en una casa adossada al carrer del Moll del Peix i de sobte, apa! Sardines, verats, seitons i tot de potes enlaire.

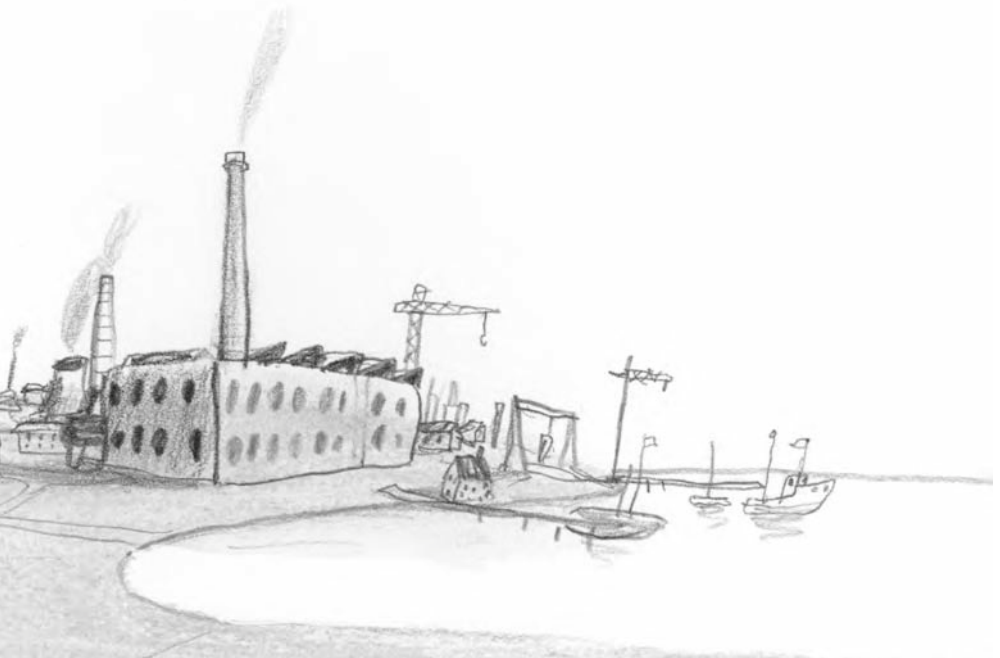
A veure, l'Stan s'estimava moltíssim el tiet Ernie i la tieta Annie. L'Ernie era el germà del pare de l'Stan. Des que el pare de l'Stan havia mort en un terrible accident i la mare, de tant com se li havia trencat el cor, havia mort també, els tiets havien estat maquíssims amb ell. Com si fossin uns pares nous. Però quan va començar el sarau, semblava que ja no s'acabaria mai. I al cap de no gaire se li va fer insuportable.

1.

LA FÀBRICA

U

Va començar tot quan va tancar la Drassana Simpson. La drassana era al costat del riu des de l'any de la picor. Els que vivien al costat del riu treballaven a la drassana des de l'any de la picor. El pare de l'Stan hi treballava fins que va tenir l'accident. El tiet Ernie hi havia treballat des que era un sagal, com el seu germà, i el pare, i el pare del pare, i el pare del pare del pare. I llavors, pof! Es va acabar tot. A Corea, a Taiwan, a la Xina i al Japó hi feien vaixelles millors i més barats. Així que la Drassana Simpson va tancar i van donar als treballadors quatre rals i els van dir que marxessin i van arribar els equips de demolició. Ja no hi havia feina per a la gent com el tiet Ernie. Però la gent com el tiet Ernie eren orgullosos i treballadors i havien de mantenir la família.

N'hi va haver que van trobar altres feines (a la fàbrica Perkins de paquets de plàstic, per exemple, o de telefonistes a la Societat Financera i d'Assegurances Bé Comú, o reomplint prestatges a CosesSA o passejant la gent pel Gran Museu del Llegat Industrial (exposicions especials: Vaixells magnífics construïts a la Drassana Simpson des de l'any de la picor). N'hi va haver que es van posar una mica depress i s'arrossegaven pels carrers o es van posar malalts i van començar a desdibuixar-se. Uns quants van recórrer al beure, uns quants van recórrer a la mala vida i un parell van acabar a la garjola. Però alguns, com l'oncle de l'Stan, el senyor Ernest Potts, tenien un bon pla, un pla magnífic.

Quan feia un parell de mesos que l'havien despatxat de la drassana, l'Ernie era a la vora del riu amb l'Stan i l'Annie. Estaven enderrocant els hangars i desmuntant les grues. Anaven destruint tanques i parets. Hi havia runes pertot arreu. Destrossaven molls i esculleres. L'ambient anava carregat de sorolls d'enderrocar i picar i demolir i ensorrar. Sota els seus peus tremolava i s'estremia la terra. El riu era tot onades salvatges i turbulències. El vent venia d'enllà, del mar. Les gavines cridaven com si no haguessin vist mai res de semblant. L'Ernie s'havia passat setmanes cridant i grunyint i gemegant. Ara sospirava i remugava i renegava i escopia.

–El món s'ha tornat boig! –cridava al vent. Picava de peus. Alçava els punys cap al cel–. Però no em vencereu! –cridava–. No, no, no li fareu perdre el cap a l'Ernest Potts!

I mirava més enllà de la vella drassana, on el riu s'obria al mar brillant de plata. S'acostava una barca de ròssec. Era bonica i vermella i al seu voltant voletejaven un estol de gavines blanques. Era preciosa, lluïa al sol i saltironejava entre les onades. Era un miratge. Era com quelcom que surt d'un somni. Era un regal, una promesa magnífica. La barca es va aturar al moll del peix. Van descarregar una xarxa enorme plena de peixos argentats i bonics. L'Ernie va mirar-se els peixos i de cop ho va veure claríssim.

–Ja tinc la resposta! –va cridar.

–Quina resposta? –va dir l'Annie.

–A quina pregunta? –va dir l'Stan.

Però era massa tard. L'Ernie ja marxava. Va baixar rabent cap al moll i va comprar un quilo de sardines. Va continuar rabent cap a casa i va posar a bullir les sardines. Va agafar el carretó i va tornar rabent cap on hi havia l'Annie i l'Stan, que encara eren allà, a la vora del riu. Va posar al carretó algunes planxes de metall. L'Annie i l'Stan van acompanyar l'Ernie, que duia el carretó tambalejant-se, cap a casa, trotant al seu costat.

–Què fas, Ernie? –li va demanar l'Annie.

–Què fas, tiet Ernie? –li va demanar l'Stan.

L'Ernie els va picar l'ullet, sense dir res. Va descarregar el metall al jardí. Va obrir la caixa d'eines i en va treure els estris de tallar i els estris de soldar i les tenalles i els martells, i es va posar a tallar, a soldar i a modelar les planxes de metall fins a convertir-les en cilindres.

–Què fas, Ernie? –li va tornar a demanar l'Annie.

–Què fas, tiet Ernie? –li va tornar a demanar l’Stan.

L’Ernie va apujar-se la visera del protector de soldar. Va somriure. Va picar l’ullet.

–Canvio el món! –va dir. I es va tornar a abaixar la visera.

Al cap d’un quart, havia creat la seva primera llauna. Pesava i tenia bonys i estava rovellada i era un desastre, però era una llauna. Al cap de mitja hora, hi va entaforar les sardines bullides i carneses i hi va posar una tapa. L’Ernie va escriure-hi el nom amb unes paraules sinceres: Sardines Potts. Va donar un cop de puny a l’aire. Va ballar una mica.

–Funciona! –va afirmar.

L’Annie i l’Stan van inspeccionar la llauna. Van mirar l’Ernie als ulls de peix. L’Ernie també se’ls va mirar, amb els seus ulls de peix.

–Queda molta feina per fer –va dir l’Ernie–, però funciona. Absolutament, totalment, definitivament.

Va escurar-se la gola.

–El futur d’aquesta família –va anunciar– serà el negoci del peix enllau-nat.

I així va començar la gran aventura de l’Ernie: Els bons boquerons Potts, El magnífic verat Potts i Les sardines perfectes Potts.

Do s

L'Ernie va soldar i picar i clavar i foradar i collar. Va aixecar el terra i va tirar envans. Va construir una xarxa de tubs i canonades i desguassos i aigüeres. Va connectar fils i interruptors i caixes de fusibles. Les màquines que feia van anar creixent i creixent i creixent i creixent fins que van ocupar tots els passadissos i totes les habitacions. Hi havia canonades i fils elèctrics a sota de tots els terres i a dins de totes les parets. La casa bategava al ritme dels motors, amb el xop xop de les guillotines i els ganivets, amb el brum brum de les serres elèctriques, amb el blup blup de l'aigua, amb el xup-xup de les olles immenses. I amb els crits d'emoció de l'Ernie.

–Trebal·leu més ràpid! Trebal·leu més! Ai, les meves màquines meravelloses! Ai, com me les estimo! Peix, peix, peix, PEIX! Màquina, màquina, màquina, MÀQUINA!

Cada matí arribaven camions carregats de peix a la porta del davant. Cada vespre marxaven camions carregats de peix enllaunat de la porta del darrere. El negoci floria. Els plovién els diners. L'Ernie ja no era un extreballador de la drassana amb problemes. Ara era un home de negocis, un emprenedor. El seu imperi creixia com si estigués viu.

Cada nit, l'Stan dormia a l'armari i l'Ernie i l'Annie dormien sota la gran màquina d'esventrar el peix. L'endemà, sonava el despertador a les sis en punt.

RING-RING-RING-RING-RIIIIIIIING!

I de seguida esclatava una sirena:

NIIIINOOO-NIIINOOO-NIIINOOO- NIIINOOO!!!

I de seguida se sentia un disc:

AMUNT, AMUNT!!! AMUNT, AMUNT!!!

I de seguida cridava el tiet Ernie:

–Va, lleveu-vos, nois! Amunt! Són les sis! És hora de posar-s'hi! A pensar!

Quan l'Annie es queixava o l'Stan remugava, l'Ernie sempre responia el mateix:

–AIXÒ ÉS PER NOSALTRES! PER LA FAMÍLIA! VA, SOM-HI! SÓN LES SIS, ÉS HORA DE POSAR-S'HI!

Però un matí, l'Annie li va dir:

–Para el carro, Ernie.

–Què vols dir, «para el carro, Ernie»?

–Que paris una mica. Avui i prou.

L'Ernie ja estava en marxa. S'havia posat els guants d'esventrar el peix. Tenia a les mans les tisores i feia dringar les claus, i pel cap li nedaven i li ballaven i li serpentejaven els peixos.

–Ernie! –va cridar l’Annie–. Para una mica, avui i prou!

–Recoi, què té, d’especial, avui?

–No te’n recordes, oi? –va dir l’Annie.

–No em recordo de què?

Va agafar un sobre enorme de sota el coixí i l’hi va ensenyar.

–No te’n recordes? És l’aniversari de l’Stan.

–Ah, sí? –va dir l’Ernie–. Ah, sí! És clar que sí. Avui és l’aniversari de l’Stan –i es va arronsar d’espatlles–. I què?

–Doncs fem-lo content. Fem coses d’aniversari.

–Coses d’aniversari? –Va arrugar el front.– Què vols dir, coses d’aniversari?

–Vull dir regals i festes i somriures i cantar «Per molts anys» i... no molestar-lo amb sardines, per exemple!

–Sardines? Ha de saber que les sardines ens posen el pa a taula, senyora. Ha de saber que...

–I tu has de saber que com avui no siguis simpàtic amb el teu nebot, la teva dona farà vaga!

L’Ernie es va encongir.

–Va, calla –va dir l’Annie. Es va llevar i va anar de puntetes a l’armari de l’Stan–. Bon dia, fill –va xiuxiuejar, i va agafar-li la roba de treballar.

–Perdona –va dir ell–. Faig tard? Em llevo? És hora de posar-s’hi?

Però l’Annie el va abraçar:

–Per molts anys, Stan! –li va dir.

El noi va quedar ben parat.

–Com? És el meu aniversari? –va dir–. És el meu aniversari?

–És clar –va respondre l’Annie–. Que no ho sabies?

L’Stan hi va pensar.

–Recordo que em va passar pel cap que podia ser... però com que ningú no deia res, vaig pensar que devia equivocar-me. O que us n’havíeu oblidat.

–Ai, Stan –va dir l’Annie–. Creus que ens oblidaríem d’un dia així? I tant, si ens en recordàvem. Oi, Ernie?

L’Ernie va estossegar. Va tallar l’aire amb les tisores.

–I tant que sí –va dir. Va mirar de somriure des de la porta de l’armari–. Per molts anys, noi! Per per per per per molts anys! Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha! Va, dona. Dóna-li la felicitació.

L’Annie va donar-li el sobre a l’Stan. L’Stan en va treure la targeta. Hi havia dibuixat un vaixell de vela i a dins hi havia alguna cosa escrita.

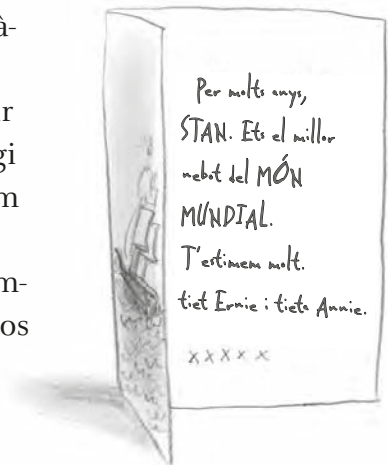
–Ai, gràcies –va exclamar l’Stan–. Moltes gràcies. És una targeta genial!

–Molt bé –va dir l’Ernie–. Ja n’hi ha prou. Hem d’anar a enllaunar peix.

I es va girar cap a les seves galledes de peix i les seves magnífiques màquines.

–Mira que és ximple! –va dir l’Annie–. I si el deixem que vagi fent amb el seu peix i tu i jo ens fem un bon esmorzar?

Va agafar una bossa de la compra i en va treure uns refrescos i unes xocolatines i una bossa ple-

na de l·laminadures. Van riure i s'hi van llançar. Cada pocs minuts, l'Ernie bramava:

**–ON SOU? ANEU TARD! PAREU DE MANDREJAR!
A LA FEINA!**

Però l'Annie va dir, simplement:

–Tu ni cas –i quan es van acabar els refrescos i la xocolata i els caramels, va dir–: Mira, Stan, avui tindràs una sorpresa. Espera't aquí.

TRES

L'Ernie no parava de pitjar botons, tocar interruptors, moure palanques i girar rodetes. Girava i voltava i ballava i feia giragonses. Cantava les seves cançons de peixos i deia les seves dites de peixos cridant com un energumen.

Peix peix peix peix
PEIX PEIX PEIX PEIX!
Peix al cove i peix al pot!
Peix petit i peix grandot!
Fes-lo amb salsa de tomàquet,
posa-hi etiquetes maques!
Peix peix peix peix
PEIX PEIX PEIX PEIX!
Els més bons seitons Potts!

I les sardines salades!
Porto verat baratet!
En quedaràs satisfet!
Peix peix peix peix
PEIX PEIX PEIX PEIX!
Peix al cove i peix al...

L'Annie va sospirar. Què se n'havia fet, del paio alegre i tranquil d'abans? Li va donar un copet a l'espatlla. No va reaccionar. Li va donar un cop a l'esquena. No va reaccionar. Li va clavar una bona plantofada i li va cridar a cau d'orella:

–Ernie! ERNEST Potts!

Finalment es va girar.

–Caram! Ja era hora! –va dir–. Stan! On t'has ficat, fill?

L'Annie es va ajupir i va apagar la màquina que tenia al costat. L'Ernie es va queixar. Què coi feia? Es va ajupir per tornar-la a engegar, però l'Annie va dir:

–Deixa l'Stan tranquil. Avui fa festa.

–Fa festa? I qui ho ha dit?

–Ho dic jo –va respondre l'Annie–. És una norma nova.

Mira, l'he escrita.

Li va acostar un tros de paper:

NORMA NÚM. 1
Els membres DE LA FAMÍLIA FARAN
FESTA el dia del seu ANIVERSARI.

L'Ernie la va llegir i es va gratar el cap.

–A la drassana hi teníeu normes, oi? –va demanar l'Annie.

–Sí –va fer l'Ernie–, però...

–No m'hi posis peròs –va dir l'Annie–. I a més, li donarem deu lliures de regal. –Va allargar-li un altre tros de paper.

NORMA NÚM. 1/A

Els membres DE LA FAMÍLIA REBRAN 10 lliures
EXTRA el dia del seu ANIVERSARI.

–Però tot això t'ho acabes d'inventar! –va exclamar l'Ernie.
L'Annie es va arronsar d'espatlles.

–És clar que m'ho acabo d'inventar. Hi tens res a dir?

Se'l va mirar fixament als ulls. L'Ernie li va aguantar la mirada.

–Sí! –va dir.

L'Annie li va donar un altre tros de paper.

NORMA NÚM. 1/B

Com se t'acudeixi queixar-te'n,
FARÉ VAGA.

–I què? –va dir l’Annie.

L’Ernie va fer un gruny. Es va ficar la mà a la butxaca. En va treure un bitllet de deu lliures.

–Dóna’l a l’Stan i li dius que s’ho passi molt bé –va ordenar-li l’Annie, aixecant un dit com volent dir: «Ni se t’acudeixi queixar-te’n!»–. Stan! –va cridar–. Vine, fill. El tiet Ernie t’ha de dir una cosa.

L’Stan va sortir de l’armari.

–Avui faràs festa –va dir l’Annie–. Oi que sí, amor?

–Sí! –va remugar l’Ernie.

–I l’Ernie vol donar-te una cosa, oi que sí, Ernie?

–Sí! –va tornar a remugar l’Ernie. Va allargar-li el bitllet de deu lliures–. Per molts anys, noi. I... –es va gratar el cap. Què havia de dir exactament?

–Passa-t’ho bé! –va apuntar l’Annie.

–Exacte –va dir l’Ernie–. Passa-t’ho bé, fill.

–On puc anar a passar-m’ho bé? –va preguntar l’Stan.

L’Annie va obrir la porta de casa:

–Al carrer –li va dir–. Fa massa que no surts. Vés al carrer i passa-t’ho bé.

L’Annie i l’Stan van mirar-se el carrer

i van quedar ben sorpresos: al poble s'hi havia instal·lat una fira. Era allà, al lloc exacte on hi havia hagut la Drasana Simpson. Hi havia una roda que girava lentament al sol. I un tobogan altíssim. I els cops dels autos de xoc, i la cantarella de la música, i el grinyol de la muntanya russa. Feia olor d'oli de motor i de núvols de sucre i de frankfurts.

–Una fira! –van dir alhora–. Alça!

L'Stan va agafar el seu bitllet de deu lliures i va fer un petó a la tieta i va somriure al tiet i va sortir al carrer a gaudir d'aquell dia de sol i de llibertat.

L'Annie va agafar una bossa de la compra.

–Regla 1c –va dir mentre sortia–. Les tietes poden sortir una estona a comprar el pastís d'aniversari!

L'Ernie els va veure marxar.

–El món s'ha tornat boig –va dir-se, i va tancar la porta d'un cop i es va posar a treballar una altra vegada.

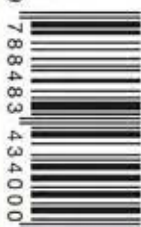

bam
bú

+9

JOVES
LECTORS

9

✦

«Quan vaig veure el senyor Pirelli nedant amb les piranyes, va ser com si sabés que jo també ho podia fer.»

Arran del tancament de la Drassana Simpson, l'oncle Ernie es queda sense feina, però aviat se li acut una idea per continuar guanyant-se les garrofes: convertirà casa seva en una fàbrica d'enllaunar sardines. I així es posa a soldar, doblegar, omplir i precintat llaunes. Al seu nebot Stan no li agrada gens aquesta nova vida de sorolls i d'estrès, i un bon dia decideix fugir amb una companyia de fira ambulante que s'ha instal·lat al poble. El viatge li canviarà la vida..., i a més a més coneixerà el gran Panxo Pirelli: l'home que neda amb les piranyes!

«Ara mateix no hi ha ningú que escrigui com Almond.»

THE TIMES

Traducció de Bel Olid

HUMOR + AVENTURA + SUPERACIÓ

